SR STRAFRECHT UPDATES

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 29, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1534 29-09-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1535 29-09-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1576 29-09-2026

Had het hof de in de bewezenverklaring bedoelde uitlatingen moeten opvatten als oproepen tot vreedzaam protest en is de veroordeling voor opruiing met daarbij oplegging van een taakstraf verenigbaar met artikel 10 en 11 EVRM?
Had het hof de in de bewezenverklaring bedoelde uitlatingen moeten opvatten als oproepen tot vreedzaam protest en is de veroordeling voor opruiing met daarbij oplegging van een taakstraf verenigbaar met artikel 10 en 11 EVRM?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1536 29-09-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1539 29-09-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1540 29-09-2026

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv?
Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1541 29-09-2026

Kon het hof oordelen dat door of namens de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, nu het hof geen acht heeft geslagen op de appelschriftuur van de raadsvrouw die zich bij de stukken bevindt?
Kon het hof oordelen dat door of namens de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, nu het hof geen acht heeft geslagen op de appelschriftuur van de raadsvrouw die zich bij de stukken bevindt?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1543 29-09-2026

Kon het hof, gelet op de ontkennende houding van de verdachte, niet aannemelijk achten dat het handelen van de verdachte proportioneel was?
Kon het hof, gelet op de ontkennende houding van de verdachte, niet aannemelijk achten dat het handelen van de verdachte proportioneel was?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1553 29-09-2026

Kon het hof oordelen dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend, nu de akte van de uitreiking niet de identificerende gegevens vermeldt van de persoon aan wie de dagvaarding is uitgereikt?
Kon het hof oordelen dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend, nu de akte van de uitreiking niet de identificerende gegevens vermeldt van de persoon aan wie de dagvaarding is uitgereikt?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1571 29-09-2026

Kon het hof oordelen dat zonder nader onderzoek kan worden vastgesteld dat de stelling dat verdachte een vluchteling is, ongegrond is?
Kon het hof oordelen dat zonder nader onderzoek kan worden vastgesteld dat de stelling dat verdachte een vluchteling is, ongegrond is?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1575 29-09-2026

Bewijsklachten.
Bewijsklachten.

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat het 'verblijf' van de daarin bedoelde personen 'wederrechtelijk' was.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 197a lid 2 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'wederrechtelijk verblijf' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in artikel 197a lid 2 Sr.

Van 'wederrechtelijk verblijf' in de zin van artikel 197a lid 2 Sr is sprake als het verblijf plaatsvindt zonder enig subjectief recht of enige bevoegdheid. De in artikel 197a lid 2 Sr bedoelde behulpzaamheid moet zijn verleend aan iemand die tot het verblijf in Nederland of het Schengen-rechtsgebied aan geen rechtsregel – van nationale of internationale herkomst – enige titel kan ontlenen. (Vgl. HR 15 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BA8499.)

Het hof heeft in zijn bewijsvoering onder meer vastgesteld dat de vijf in de tenlastelegging genoemde en twaalf van de veertien niet in de tenlastelegging genoemde, maar wel in het dossier vermelde, vreemdelingen een aanvraag voor een verblijfsvergunning hebben gedaan op basis van valse documenten. Op grond van deze vaststelling heeft het hof geoordeeld dat die personen zich wederrechtelijk een verblijf in Nederland hebben verschaft of geprobeerd hebben te verschaffen. Dat oordeel getuigt in het licht van wat onder 2.5 is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is toereikend gemotiveerd. Anders dan in de toelichting op het cassatiemiddel naar voren wordt gebracht, staat daaraan niet in de weg dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (nog) geen consequenties heeft verbonden aan de omstandigheid dat de aanvraag is gedaan op basis van valse documenten, door het intrekken van de verblijfsvergunning van een aantal in de bewezenverklaring bedoelde personen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte ten aanzien van de niet met naam in de tenlastelegging genoemde personen uit 'winstbejag' heeft gehandeld.

De klacht faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;

- vermindert deze in die zin dat deze 21 maanden en 2 weken, waarvan 7 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren beloopt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1575
Zaaknummer: 24/03086
Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en C. Caminada
Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo
Wetsartikelen: art. 197a Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat zonder nader onderzoek kan worden vastgesteld dat de stelling dat verdachte een vluchteling is, ongegrond is?

Kon het hof oordelen dat zonder nader onderzoek kan worden vastgesteld dat de stelling dat verdachte een vluchteling is, ongegrond is?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging op grond van artikel 31 lid 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van 28 juli 1951, Trb. 1951, 131 en 1954, 88; hierna: Vluchtelingenverdrag).

Het hof heeft dit verweer als volgt samengevat en verworpen:

Namens de verdachte is ter terechtzitting in hoger beroep onder verwijzing naar een arrest van dit hof van 17 juli 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:2694, bepleit dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging, nu de verdachte een beroep toekomt op artikel 31 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van 28 juli 1951, Trb. 1951, 131 en 1954, 88; hierna: Vluchtelingenverdrag). De verdachte heeft immers na haar aanhouding in Nederland asiel aangevraagd en daarop is op dit moment nog niet onherroepelijk beslist. Ook is geen sprake van de situatie dat de stelling van de verdachte dat zij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, evident ongegrond is.

De advocaat-generaal heeft zich op het standpunt gesteld dat dit verweer dient te worden verworpen nu – anders dan in het door de raadsman genoemde arrest – in deze strafzaak geen sprake is van een situatie waarin de verdachte het tenlastegelegde valse document onmiskenbaar in het kader van de vlucht voorhanden had.

Het hof overweegt hierover het volgende.

De verdachte is in Rusland geboren. Zij heeft ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat zij twaalf jaren geleden uit haar thuisland Rusland is vertrokken en dat zij sindsdien in verschillende Europese landen heeft gewoond en gewerkt, waaronder in Duitsland. Uit het proces-verbaal van verhoor voor inverzekeringstelling (p. 27-28) volgt dat de verdachte sinds 2017 meermalen aantoonbaar in de Europese Unie heeft verbleven en sinds 2020 zelfs onafgebroken. Hoofdzakelijk verbleef de verdachte echter in Nederland. De verdachte heeft voorts verklaard dat zij, terwijl zij nooit in Polen heeft verbleven, een Pools verblijfsdocument heeft aangevraagd, zodat zij in Europa kon blijven wonen en werken. Zij heeft tot haar aanhouding in deze strafzaak nimmer asiel aangevraagd.

Naar het oordeel van het hof kan onder deze omstandigheden zonder nader onderzoek worden vastgesteld dat de stelling dat de verdachte een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag ongegrond is. Van een situatie waarbij de verdachte het Poolse verblijfsdocument onmiskenbaar in het kader van de vlucht in het bezit had, is immers geen sprake.

Het hof verwerpt het verweer. Het Openbaar Ministerie is ook overigens ontvankelijk in de vervolging.

Uit de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag vloeit voort dat het openbaar ministerie in de op artikel 231 Sr gebaseerde vervolging van een verdachte die vreemdeling is en zich tegen de beschuldiging verweert met een beroep op de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden, slechts dan ontvankelijk is als onmiddellijk en zonder nader onderzoek door de strafrechter kan worden vastgesteld dat de stelling van de vreemdeling dat hij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag ongegrond is. De beslissing op een asielaanvraag, en dus ook het oordeel over de aannemelijkheid van het aan de asielaanvraag ten grondslag liggende vluchtrelaas, is voorbehouden aan de minister en – na ingesteld beroep – aan de bestuursrechter. Met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken van de strafrechter en de bestuursrechter, moet de strafrechter zich in beginsel van een zelfstandig oordeel over het beroep van de vreemdeling op zijn vluchtelingenstatus onthouden. Mede gelet op de moeilijke bewijspositie die de vreemdeling heeft bij de onderbouwing van zijn beroep op de vluchtelingenstatus, komt de vreemdeling die wordt vervolgd voor overtreding van artikel 231 Sr ook een beroep op artikel 31 Vluchtelingenverdrag toe als nog niet vaststaat dat hij aan alle voorwaarden voor erkenning als vluchteling voldoet.

Tegen deze achtergrond moet met het oog op een voor de praktijk van de strafrechtspleging zo eenvoudig mogelijk te hanteren regel worden aangenomen dat de vreemdeling niet behoort te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van vervalste documenten zolang, kort gezegd, op de door de vreemdeling

gedane eerste asielaanvraag nog niet onherroepelijk is beslist.

Daarom zal de strafrechter in die gevallen waarin de voor het misdrijf van artikel 231 Sr vervolgde vreemdeling zich op de bescherming van artikel 31 Vluchtelingenverdrag beroept en aangenomen moet worden dat op de – eerste – door de verdachte gedane asielaanvraag zal worden beslist, niet mogen aannemen dat de verdachte aan de voorwaarden voor het kunnen inroepen van de door artikel 31 Vluchtelingenverdrag geboden bescherming niet voldoet. In zo'n geval, waarin geen sprake is van een onherroepelijke afwijzing van de eerste door de verdachte gedane asielaanvraag, is bij een strafvervolging voor het in artikel 231 Sr strafbaar gestelde misdrijf geen ruimte om te onderzoeken of aan de overige voorwaarden van artikel 31 Vluchtelingenverdrag is voldaan en kan daarom niet worden aangenomen dat de stelling dat de verdachte een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag evident ongegrond is. In dat geval zal het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in de strafvervolging. (Vgl. HR 28 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4310.)

Op grond van de weergegeven overwegingen van het hof en van wat op de terechtzitting in hoger beroep aan de orde is gekomen, moet het ervoor worden gehouden dat de verdachte een eerste asielaanvraag in Nederland heeft gedaan. Het hof heeft niet onderzocht of op de door de verdachte ingediende asielaanvraag onherroepelijk is beslist. Gelet daarop had het hof in deze zaak, waarin de verdachte wordt vervolgd voor het in artikel 231 Sr strafbaar gestelde misdrijf, niet mogen aannemen dat niet aan de voorwaarden is voldaan voor het kunnen inroepen van de bescherming die artikel 31 Vluchtelingenverdrag biedt in het kader van onrechtmatige binnenkomst of onrechtmatig verblijf, waaronder de voorwaarde dat de verdachte het betreffende document in bezit had of heeft aangewend in het kader van de vlucht. Dit brengt met zich dat het hof het verweer dat namens de verdachte is gevoerd, heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1571
Zaaknummer: 24/04316
Rechters: T.B. Trotman, R. Kuiper en M.J. Borgers
Advocaten: J.L.E. Marchal
Wetsartikelen: art. 231 lid 2 Sr en art. 31 lid 1 Vluchtelingenverdrag

RECHTSPRAAK

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv?

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep.

Het hof heeft geoordeeld dat het namens de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat de schriftelijke volmacht niet voldoet aan de in artikel 450 lid 3 Sv gestelde eisen, omdat hierin niet is vermeld dat de verdachte instemt met het door de griffiemedewerker dadelijk in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep en hierin ook niet een adres is vermeld dat door de verdachte is opgegeven voor de toezending van een afschrift van de dagvaarding in hoger beroep. Het hof heeft daarmee het oog op het niet-voldoen aan de bedoelde voorwaarden.

Met dit oordeel heeft het hof – gelet op wat is vooropgesteld – miskend dat het verzuim om te voldoen aan de genoemde voorwaarden voor gedekt kan worden gehouden doordat de verdachte is verschenen op de (eerste) terechtzitting in hoger beroep van 9 juli 2024. Door op die terechtzitting te verschijnen is het belang dat met de betreffende voorwaarden is gediend, immers niet geschaad. Dat het hof op de terechtzitting van 9 juli 2024 de zaak niet inhoudelijk heeft behandeld, maar het onderzoek heeft geschorst, en op de volgende terechtzitting van 23 oktober 2024 de verdachte en ook niet een gemachtigd raadsman zijn verschenen, leidt dan ook niet tot een ander oordeel.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1540
Zaaknummer: 24/04222
Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper
Advocaten: G.J.A. van de Grint
Wetsartikelen: art. 450 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend, nu de akte van de uitreiking niet de identificerende gegevens vermeldt van de persoon aan wie de dagvaarding is uitgereikt?

Kon het hof oordelen dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend, nu de akte van de uitreiking niet de identificerende gegevens vermeldt van de persoon aan wie de dagvaarding is uitgereikt?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt). Daartoe wordt aangevoerd dat de akte van uitreiking in strijd met artikel 36h van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) niet de identificerende gegevens vermeldt van de persoon aan wie de dagvaarding is uitgereikt.

Als de dagvaarding overeenkomstig artikel 36e lid 1, aanhef en onder b sub 1°, en lid 2, aanhef en onder a, Sv wordt uitgereikt aan degene die zich op het in die bepaling bedoelde adres bevindt en die zich bereid verklaart het stuk onverwijld aan de geadresseerde te doen toekomen, moet op grond van artikel 36h lid 1 Sv in de akte van uitreiking de persoon worden vermeld aan wie de gerechtelijke mededeling is uitgereikt. De strekking van dit voorschrift is dat achteraf kan worden nagegaan wie de dagvaarding onder zich heeft genomen. Als in de akte van uitreiking niet de persoon is vermeld aan wie de dagvaarding is uitgereikt, heeft dat verzuim – in het geval dat de verdachte niet op de terechtzitting is verschenen – in beginsel nietigheid van de betekening van de dagvaarding tot gevolg. De rechter kan echter van die nietigverklaring afzien, als anderszins uit de stukken kan worden afgeleid aan wie de dagvaarding is uitgereikt. (Vgl. HR 26 november 2024, ECLI:NL:HR:2024:1738, rechtsoverweging 2.4.)

Het hof heeft geoordeeld dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend. Dit oordeel is – mede gelet op wat hierboven is vooropgesteld – niet zonder meer begrijpelijk. De genoemde

akte van uitreiking vermeldt uitsluitend '[betrokkene 1]' als naam van de persoon aan wie de dagvaarding in hoger beroep is uitgereikt. In de handtekening van de ontvanger op de akte van uitreiking is geen naam leesbaar. Gegevens van een identiteitsbewijs van de ontvanger zijn niet ingevuld. Uit de akte van uitreiking kan dan ook niet worden afgeleid wie de persoon aan wie de dagvaarding in hoger beroep is uitgereikt. Het hof heeft er ook geen blijk van gegeven te hebben onderzocht of dit anderszins uit de stukken kan worden afgeleid.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1553
Zaaknummer: 24/02300
Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en F. Posthumus
Advocaten: J. Kuijper
Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv en art. 36e lid 1 sub b onder 1 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping door het hof van een verweer dat ertoe strekt dat bewijsuitsluiting moet plaatsvinden, omdat de politie onrechtmatig is binnengetreden doordat misbruik is gemaakt van bestuursrechtelijke bevoegdheden voor strafvorderlijke doeleinden.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1536
Zaaknummer: 24/01443
Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper
Advocaten: J. Zevenboom
Wetsartikelen: art. 11a Opiumwet

RECHTSPRAAK

Kon het hof, gelet op de ontkennende houding van de verdachte, niet aannemelijk achten dat het handelen van de verdachte proportioneel was?

Kon het hof, gelet op de ontkennende houding van de verdachte, niet aannemelijk achten dat het handelen van de verdachte proportioneel was?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel dat niet is voldaan aan de proportionaliteitseis.

Als door of namens de verdachte een beroep op noodweer, noodweerexces of putatieve noodweer is gedaan, moet de rechter een gemotiveerde beslissing geven op dat verweer. Dan zal hij moeten onderzoeken of aan de voorwaarden voor de aanvaarding van dat verweer is voldaan. In dat verband kan betekenis toekomen aan de inhoud en indringendheid van de door of namens de verdachte aangevoerde argumenten, al behoeft de omstandigheid dat een verdachte de hem tenlastegelegde gedraging ontkent, niet zonder meer aan het slagen van een subsidiair gedaan beroep op noodweer(exces) in de weg te staan.

Bij de beoordeling van het beroep kunnen nauwkeurige en consistente feitelijke vaststellingen van belang zijn, waarbij de rechter de last tot het aannemelijk maken van die feitelijke grondslag niet uitsluitend op de verdachte mag leggen.

Als de rechter het beroep verwerpt, moet hij duidelijk maken of hij de door of namens de verdachte aan het verweer ten grondslag gelegde feitelijke toedracht niet aannemelijk geworden acht, dan wel of die toedracht het beroep niet kan doen slagen. De proportionaliteitseis bij noodweer strekt ertoe om niet ook dan een gedraging straffeloos te doen zijn als zij – als verdedigingsmiddel – niet in redelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De in dat verband geldende – tot een terughoudende beoordeling aanzettende – maatstaf luidt of de gedraging als verdedigingsmiddel niet in onredelijke verhouding staat

tot de ernst van de aanranding. De keuze van het verdedigingsmiddel en de manier waarop het is gebruikt, staan bij de beoordeling van de proportionaliteit centraal. Zo staat in beginsel het met kracht toebrengen van een diepe, potentieel dodelijke steekwond niet in verhouding met een aanval die bestaat uit het slaan met de blote handen of een vuist. (Vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456.)

Het hof heeft het beroep op noodweer verworpen omdat het niet aannemelijk heeft geacht dat het handelen van de verdachte proportioneel was, 'nu verdachte ontkent te hebben gestoken – en daarmee niet duidelijk is geworden in welke situatie hij zich bevond en waarom hij genoodzaakt was om te steken'. Volgens het hof is onvoldoende inzicht gegeven in het feitelijke verloop van de aanranding om de proportionaliteit van het handelen van de verdachte aannemelijk te kunnen achten. Het oordeel van het hof is in het licht van wat is vooropgesteld niet zonder meer begrijpelijk, gelet op wat het hof heeft vastgesteld over de feitelijke gang van zaken (waarbij de aangever een cel binnenkwam waarin de verdachte zich bevond, de deur achter zich dichttrok, de verdachte in een hoek van de cel dreef en op hem begon in te slaan) en de daardoor ontstane noodweersituatie waarin de verdachte zich bevond, toen hij de aangever door hem met een aardappelschilmesje in de buik te steken het letsel heeft toegebracht zoals beschreven in de letselbeschrijving. Daarbij is ook van belang dat het hof niet kenbaar in zijn oordeel heeft betrokken wat door de verdediging is aangevoerd, zoals weergegeven en dat erop neerkomt dat de verdachte in paniek was en fysiek niet was opgewassen tegen de aangever die 'al zo'n 3 à 4 jaar vecht in de ring'.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1543
Zaaknummer: 24/04451
Rechters: C. Caminada, T. Kooijmans en R. Kuiper
Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 302 lid 1 Sr, art. 45 lid 1 Sr en art. 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat door of namens de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, nu het hof geen acht heeft geslagen op de appelschriftuur van de raadsvrouw die zich bij de stukken bevindt?

Kon het hof oordelen dat door of namens de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, nu het hof geen acht heeft geslagen op de appelschriftuur van de raadsvrouw die zich bij de stukken bevindt?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1541
Zaaknummer: 25/01991
Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman
Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv en art. 300 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel ziet op het in de zaak met parketnummer 08-241480-19 onder 1 bewezenverklaarde. Het klaagt dat niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat op het moment van het tenlastegelegde het besluit van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR) tot schorsing van de geldigheid van het rijbewijs aan de verdachte bekend was gemaakt en dat dit besluit toen van kracht was.

Uit de bewijsvoering kan niet zonder meer volgen dat het besluit van het CBR tot schorsing van de geldigheid van het rijbewijs van de verdachte aan de verdachte is bekendgemaakt en op het moment van het tenlastegelegde van kracht was. Anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld zijn – mede gelet op wat is overwogen – de voor het bewijs gebruikte verklaring van de verdachte (bewijsmiddel 4) en de vaststellingen van het hof over de resultaten van de raadpleging door de verbalisanten van het RDW-register daartoe niet voldoende. Wat betreft de verklaring van de verdachte is daarbij van belang dat daaruit weliswaar volgt dat de verdachte op het moment van het verhoor op 10 juli 2019 op de hoogte was van de schorsing, maar dat uit die verklaring niet kan worden afgeleid dat het besluit tot schorsing van het rijbewijs al op de datum van het tenlastegelegde aan de verdachte bekend was gemaakt en van kracht was.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 08-241480-19 onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1539
Zaaknummer: 24/00707
Rechters: A.L.J. van Strien, M. Kuijer en M.J. Borgers
Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes
Wetsartikelen: art. 9 lid 5 WVW 1994 en art. 3:41 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

Had het hof de in de bewezenverklaring bedoelde uitlatingen moeten opvatten als oproepen tot vreedzaam protest en is de veroordeling voor opruiing met daarbij oplegging van een taakstraf verenigbaar met artikel 10 en 11 EVRM?

Had het hof de in de bewezenverklaring bedoelde uitlatingen moeten opvatten als oproepen tot vreedzaam protest en is de veroordeling voor opruiing met daarbij oplegging van een taakstraf verenigbaar met artikel 10 en 11 EVRM?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt onder meer op tegen het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring bedoelde 'uitlating 4a en 4b' niet kunnen worden opgevat als het oproepen tot een vreedzaam protest. Het klaagt verder onder meer over het oordeel van het hof dat met de vervolging, berechting en bestraffing van de verdachte voor de betreffende uitlatingen geen ontoelaatbare inbreuk wordt gemaakt op zijn recht op vrijheid van meningsuiting en betoging, zoals gewaarborgd door artikel 10 en 11 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Juridisch kader opruiing

Bij de beoordeling of de door een verdachte gedane uitingen aansporen tot enig strafbaar feit en dus 'opruiend' zijn in de zin van artikel 131 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr), komt betekenis toe aan de inhoud en de strekking van de gedane uitingen in hun onderlinge samenhang bezien, alsmede de context waarin deze uitingen aan het publiek zijn geopenbaard (vgl. Hoge Raad 15 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:2020).

Niet is uitgesloten dat ook een indirecte aansporing tot enig strafbaar feit kan worden aangemerkt als opruiing (vgl. Hoge Raad 24 maart 2020, ECLI:NL:HR: 2020:447).

In het begrip ‘opruiing’ als bedoeld in artikel 131, eerste lid, Sr ligt opzet besloten. Voor een bewezenverklaring van opruiing is daarom ten minste vereist dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat zijn uitingen derden aansporen tot strafbaar gedrag of tot gewelddadig optreden tegen het openbaar gezag (vgl. Hoge Raad 5 november 2024, ECLI:NL:HR:2024:1573).

Het hof overweegt met de rechtbank dat opruiing een abstract gevaarzettingsdelict is. Het strafbare feit waartoe wordt opgeroepen kan een misdrijf of overtreding zijn en hoeft zich niet daadwerkelijk voor te hebben gedaan. De personen die kennisnemen van de oproep hoeven bovendien niet te weten dat in de oproep een (bepaald) strafbaar feit besloten ligt. Datzelfde geldt voor de persoon die de oproep doet. Ook hoeft het concrete delict waartoe wordt opgeroepen niet te worden benoemd. De oproep tot het strafbare feit kan in algemene termen worden geuit, waarvan het in het maatschappelijk verkeer duidelijk is dat daarmee een strafbare gedraging wordt bedoeld.

Context waarin de uitlatingen zijn gedaan: coronacrisis

Aangezien de context waarin de uitingen van de verdachte aan het publiek zijn geopenbaard van belang kan zijn, zal het hof net als de rechtbank eerst daarbij stilstaan. Het hof baseert die context op feiten of omstandigheden van algemene bekendheid, zoals bedoeld in artikel 339 Sv. Deze feiten of omstandigheden zijn door de procespartijen ook niet betwist.

Ten tijde van het tenlastegelegde was er in Nederland sprake van een crisis. Er was sprake van een pandemie in verband met het coronavirus. Net als de rechtbank zal het hof een korte tijdlijn schetsen van de voor de tenlastelegging relevante periode. Enerzijds is de context breder dan hier zal worden weergegeven. Anderzijds is voor de bewijsvoering alleen die context relevant die gelet op de pleegdatum onderbouwing kan bieden aan de bewijsbeslissingen.

In januari 2020 is de uitbraak van een nieuw coronavirus in de Chinese stad Wuhan nieuws in Nederland. In Europa zijn de eerste coronabesmettingen. De eerste coronapersconferentie vindt in februari plaats en aangekondigd wordt dat zo nodig maatregelen worden getroffen om verspreiding van het virus tegen te gaan.

Kort daarna, op 27 februari 2020, is de eerste coronabesmetting in Nederland. Op 11 maart 2020 is volgens de Wereldgezondheidsorganisatie sprake van een pandemie, waarna op 12 maart 2020 de eerste coronamaatregelen gaan gelden om het coronavirus te bestrijden, zoals handen wassen, in de elleboog niezen en geen handen meer schudden. Halverwege maart gaat Nederland in gedeeltelijke lockdown en sluiten horeca, scholen en kinderopvang. Gelijktijdig wordt een noodpakket aan maatregelen aangekondigd om banen en inkomens te beschermen.

Op 23 maart 2020 is Nederland in een 'intelligente lockdown'.

In juni 2020 worden bepaalde coronamaatregelen losgelaten, zo worden de horeca en de cultuursector - met beperkingen - geopend. Tegelijkertijd gaan er nieuwe coronamaatregelen gelden, zo wordt het dragen van een niet-medisch mondkapje in het openbaar vervoer verplicht. In de zomer van 2020 leven wij met elkaar in een 'anderhalve meter samenleving'. In het najaar en de winter van 2020 is er een tweede golf en gaat Nederland wéér in een lockdown, eerst gedeeltelijk en rond de feestdagen in december geheel.

In verband met de oplopende besmettingen wordt eind januari 2021 een avondklok ingevoerd. In de lente van 2021 nemen de besmettingen af en de samenleving gaat voorzichtig weer open. In de herfst van 2021 laait het virus weer op. De avondlockdown wordt ingesteld. In december 2021 zijn er grote zorgen om de nieuwe variant van het coronavirus: Omikron. In de decembermaand van 2021 gaat Nederland weer in lockdown (https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/coronavirus-tijdlijn, geraadpleegd op 18 maart 2025).

Door het stijgend aantal COVID-patiënten in ziekenhuizen, liep de druk op de zorg enorm op. De ziekenhuizen kampten door de hoge werkdruk en besmettingen onder het personeel ook nog eens met een hoog ziekteverzuim. Ook waren er grote zorgen over het aantal beschikbare bedden op de intensive care-afdelingen van de ziekenhuizen en de gevolgen van de mede in verband daarmee uitgestelde zorg voor andere patiënten. De druk op de gezondheidszorg en de grote zorgen daarover speelden een belangrijke rol gedurende de pandemie.

Het voorgaande laat zien dat Nederland een ongekende periode doormaakte. De pandemie creëerde in Nederland angst en onzekerheid over het verloop van het coronavirus en de gevolgen daarvan. In een relatief korte periode zijn in Nederland (en overigens ook in een groot aantal andere landen) veel beperkende maatregelen door de overheid getroffen, waarbij steeds een balans moest worden gezocht tussen verschillende belangen. De verplichting van de overheid om de gezondheid van burgers te beschermen conflicteerde met vrijheden van diezelfde burgers.

Beoordeling van de tenlastegelegde uitlatingen

De verdachte heeft in de periode van 19 juni 2020 tot en met 16 november 2021 op verschillende momenten de zes in de tenlastelegging opgenomen uitlatingen gedaan op het internet. Hij deed dat in filmpjes en/of in tekstberichten.

Voordat de uitlatingen door/voor de verdachte op Twitter of Facebook openbaar werden gemaakt werden deze besproken met een juridische kerngroep bestaande uit zo'n tien

juristen. De kerngroep kwam in ieder geval één keer per week digitaal samen. De verdachte gaf leiding aan de kerngroep en was altijd aanwezig bij de bijeenkomsten. Uit deze vaststellingen wordt afgeleid dat de inhoud van de uitlatingen door de verdachte goed is overdacht en de bewoordingen bewust zijn gekozen.

Van opruien tot gewelddadig optreden tegen het openbaar gezag (zoals ten laste is gelegd op basis van artikel 131 Sr) is in de onderhavige strafzaak geen sprake; daarover zijn alle procespartijen het eens. Daarvan wordt de verdachte vrijgesproken.

Het hof zal hierna per uitlating wel ingaan op de vraag of het aanspoorde tot enig (ander) strafbaar feit. Dat is namelijk de strafrechtelijke vraag die in deze zaak aan de orde is. Niet elke oproep die (voor de overheid) onwelgevallig is, is ook meteen strafbaar; alleen die uitingen die oproepen tot (het plegen van) een strafbaar feit, zijn strafbaar. Dat is de grens die wetgever met reden heeft getrokken. Daarom moet het hof zorgvuldig beoordelen of een bepaalde uitlating aanspoort tot overtreding van een delictsomschrijving, zoals die in de wet (of eventueel in andere regelgeving) is neergelegd.

De vaststellingen en het oordeel van het hof

Het hof heeft de volgende vaststellingen gedaan in relatie tot de in de bewezenverklaring onder 4a en 4b bedoelde uitlatingen van de verdachte.

Ten tijde van het tenlastegelegde maakte Nederland een ongekende periode door met angst en onzekerheid over het verloop van de coronapandemie en de gevolgen daarvan. In een relatief korte periode zijn door de Nederlandse overheid veel beperkende maatregelen getroffen, waarbij steeds een balans moest worden gevonden tussen de verplichting van de overheid om de gezondheid van burgers te beschermen en de bescherming van vrijheden van diezelfde burgers. De druk op de gezondheidszorg en de grote zorgen daarover, onder meer in verband met het aantal beschikbare bedden op de intensive care-afdelingen van de ziekenhuizen, speelden een belangrijke rol. Op 12 maart 2020 zijn door de Nederlandse overheid de eerste maatregelen afgekondigd om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan. Kort daarna werden de scholen, kinderopvang en horeca gesloten. In de daaropvolgende periode zijn de coronamaatregelen periodiek gewijzigd. In de zomer van 2020 gold onder meer de maatregel dat men 1,5 meter afstand van elkaar moest houden (hierna: de anderhalve-meter-regel).

De verdachte heeft met de actiegroep Viruswaanzin (later stichting Viruswaarheid.nl) op 21 en 28 juni 2020 demonstraties georganiseerd op het Malieveld in Den Haag en deze aangemeld bij de gemeente Den Haag. In beide gevallen heeft de plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden de demonstratie verboden. Op 21 juni 2020 trokken, ondanks het

op dat moment geldende en door de rechter bekrachtigde demonstratieverbod, ongeveer 4.000 personen naar het Malieveld. Daarbij veroorzaakten verschillende groeperingen, waaronder 'harde kern voetbalsupporters', ongeregeldheden. Hierdoor moest de politie optreden en meer dan 400 aanhoudingen verrichten, terwijl er ook meerdere mensen gewond raakten. Bij deze demonstratie hebben de aanwezigen zich op het Malieveld niet aan de anderhalve-meter-regel gehouden.

De kennisgeving van de demonstratie op 28 juni 2020 betrof een demonstratie van dezelfde actiegroep met 50.000 personen op het Malieveld in Den Haag van 13.00 tot 17.00 uur. Bij zijn besluit van 26 juni 2020 om deze demonstratie te verbieden heeft de plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden onder meer betrokken dat, gelet op de signalen over de groeperingen die weer mee zouden doen, (opnieuw) ernstig rekening moest worden gehouden met ernstige wanordelijkheden en daarnaast met gevaar voor de gezondheid. Tegen dat verbod is de actiegroep bij de rechter opgekomen. Bij uitspraak van 27 juni 2020 heeft de voorzieningenrechter in de rechtbank Den Haag het verbod bekrachtigd.

Het hof heeft over het verbod waartoe de plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden had besloten, vastgesteld dat dit verbod specifiek betrekking had op de demonstratie van 28 juni 2020 waarvan door de actiegroep van de verdachte was kennisgegeven (met 50.000 personen, gedurende vier uren op het Malieveld in Den Haag), dat er destijds geen sprake was van een algeheel verbod om te demonstreren en dat het verbod niet was gebaseerd op het doel en de strekking van de demonstratie. Het verbod strekte ertoe (herhaling van) wanordelijkheden te voorkomen, zoals deze zich op 21 juni 2020 bij de eerdere demonstratie van de betreffende actiegroep op het Malieveld hadden voorgedaan, en daarnaast om de gezondheid te beschermen vanwege de risico's van verspreiding van het coronavirus, enkele maanden nadat Nederland met de uitbraak van dit virus was geconfronteerd.

De verdachte heeft op 26 juni 2020, namens de actiegroep, de in de bewezenverklaring onder 4a en 4b bedoelde uitlatingen gedaan in een livestream op een Facebook-account, met naar zijn zeggen tienduizenden volgers. De verdachte zei daarbij onder meer: 'Het is niet tegen te houden. Bouw in Verzet die komt waarschijnlijk met 500 trekkers dus maak je geen zorgen. We openen de snelwegen als dat moet.'

Het hof heeft geoordeeld dat deze uitlatingen een duidelijke en directe oproep bevatten om op 28 juni 2020 te gaan demonstreren op het Malieveld in Den Haag, ondanks het de verdachte bekende verbod, en dat hij daarmee opzettelijk heeft opgeroepen tot het strafbare feit, zoals bedoeld in artikel 11 lid 1, aanhef en onder a, WOM, van het deelnemen aan een demonstratie waarvoor een verbod is gegeven en zich schuldig heeft gemaakt aan opruiing.

Het hof heeft vervolgens geoordeeld dat het strafrechtelijke optreden tegen de verdachte is te kwalificeren als een beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting en van het recht op vrijheid van vergadering, zoals bedoeld in artikel 10 en 11 EVRM, maar dat deze bij wet voorziene beperking noodzakelijk was in een democratische samenleving. Die noodzakelijke beperking hield hier, naar het oordeel van het hof, verband met zowel de bescherming van de gezondheid als het voorkomen van wanordelijkheden.

Waar het gaat om de bescherming van de gezondheid, heeft het hof geoordeeld dat de toen bestaande coronapandemie en de daarmee gepaard gaande onzekerheden over het verloop en de gevolgen daarvan, ook voor de ernstig onder druk staande gezondheidszorg, op zichzelf een 'pressing social need' opleverden voor het – ter bescherming van de gezondheid – opleggen van beperkingen ten aanzien van de uit artikel 10 en 11 EVRM voortvloeiende rechten, ook als het zou gaan om een oproep tot een vreedzame demonstratie.

Het hof heeft echter geoordeeld dat de uitlatingen van de verdachte 'bepaald niet' kunnen worden opgevat als het oproepen tot een vreedzaam protest. Daarbij heeft het hof betrokken dat de verdachte zijn uitlatingen deed tegen de achtergrond van de wanordelijkheden die hadden plaatsgevonden tijdens de demonstratie van 21 juni 2020, en dat de verdachte in samenhang met de in de bewezenverklaring onder 4a en 4b opgenomen uitlatingen heeft gezegd: 'Het is niet tegen te houden. Bouw in verzet die komt waarschijnlijk met 500 trekkers dus maak je geen zorgen. We openen de snelwegen als dat moet'. De uitlatingen zijn door de verdachte gedaan nadat de demonstratie van 28 juni 2020 was verboden door de plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden, terwijl het daartoe strekkende besluit was gebaseerd op – naast de risico's voor de gezondheid van de bezoekers van het Malieveld – de wanordelijkheden tijdens de demonstratie van 21 juni 2020 en de informatie over het aansluiten van andere groepen.

Naar het oordeel van het hof heeft de verdachte, in deze specifieke toenmalige context, met zijn uitlatingen 'dusdanig laakbaar gedrag (...) vertoond' dat tegen het doen van die uitlatingen strafrechtelijk optreden geboden was en dat de daaruit voortvloeiende beperking in de uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting en het recht op vrijheid van vergadering dus ook met het oog op het voorkomen van wanordelijkheden gerechtvaardigd en noodzakelijk was. Hierin ligt mede als oordeel van het hof besloten dat de omstandigheid dat de verdachte in zijn uitlatingen ook spreekt van 'in liefde en geduld, natuurlijk non violent en non cooperation' niet eraan afdoet dat die uitlatingen als geheel beschouwd niet kunnen worden opgevat als het oproepen tot vreedzaam protest.

Het hof heeft vervolgens geoordeeld dat, nu het gaat om opruiing tot deelneming aan een verboden demonstratie waarbij ernstig ermee rekening moest worden gehouden dat de

demonstratie waartoe werd opgeroepen gepaard zou gaan zowel met gevaar voor de gezondheid als met wanordelijkheden (onder meer de komst naar het Malieveld van een groot aantal trekkers over de openbare weg), het strafrechtelijk optreden als geheel in deze zaak, waaronder ook de bestraffing, niet zo ingrijpend is dat daarvan een 'chilling effect' uitgaat op personen die, als organisator of als deelnemer, gebruik willen maken van hun recht op vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vreedzame vergadering. Het hof heeft daarbij in aanmerking genomen dat voor de twee bewezenverklaarde gevallen van opruiing wordt volstaan met de oplegging van een taakstraf van relatief beperkte duur. Ook heeft het hof er in dat verband acht op geslagen dat de door de verdachte ondergane voorlopige hechtenis is bevolen tegen de achtergrond van een meeromvattende verdenking en relatief beperkt is gebleven. Uit de overwegingen over de straftoemeting volgt verder dat het hof acht heeft geslagen op de concrete gevolgen voor de verdachte van de strafrechtelijke vervolging.

Het oordeel van de Hoge Raad

De hiervoor weergegeven oordelen van het hof, die er in onderlinge samenhang toe strekken dat – anders dan als verweer is gevoerd – de veroordeling voor opruiing met daarbij de oplegging van een taakstraf van zestig uren niet onverenigbaar is met artikel 10 en 11 EVRM, geven in het licht van wat is vooropgesteld niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en zijn toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat de verdachte – zonder nadere concretisering – heeft gesteld dat hij na de uitspraak van de voorzieningenrechter, waarin werd geoordeeld dat het verbod op de demonstratie van 28 juni 2020 van kracht bleef, nog een oproep heeft gedaan om op 28 juni 2020 niet naar het Malieveld te komen. Het gaat daarbij immers om een omstandigheid die zich heeft voorgedaan nadat de verdachte op 26 juni 2020 de in de bewezenverklaring onder 4a en 4b vermelde uitlatingen heeft gedaan, waarmee op dat moment opruiing had plaatsgevonden, terwijl ook niet is gesteld of is gebleken dat met de genoemde oproep geen gevolg meer zou (kunnen) worden gegeven aan de eerdere uitlatingen waarin de verdachte opriep tot deelname aan de verboden demonstratie.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1576
Zaaknummer: 25/01125

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper
Advocaten: W.H. Jebbink
Wetsartikelen: art. 10 EVRM, art. 11 EVRM en art. 131 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping door het hof van een verweer dat ertoe strekt dat bewijsuitsluiting moet plaatsvinden, omdat de politie onrechtmatig is binnengetreden doordat misbruik is gemaakt van bestuursrechtelijke bevoegdheden voor strafvorderlijke doeleinden.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van één maand en de opgelegde taakstraf van tachtig uren volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1534
Zaaknummer: 24/01441
Rechters: F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers
Advocaten: J. Zevenboom

Wetsartikelen: art. 359a Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de verwerping door het hof van een verweer dat ertoe strekt dat bewijsuitsluiting moet plaatsvinden, omdat de politie onrechtmatig is binnengetreden doordat misbruik is gemaakt van bestuursrechtelijke bevoegdheden voor strafvorderlijke doeleinden.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1535
Zaaknummer: 24/01442
Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper
Advocaten: J. Zevenboom
Wetsartikelen: art. 359a Sv